

המסע של הילד שנפלט מהמערכת והפך למורה הדרך של אלפי הורים

הרב **אסף דפנה** גדל כילד עצוב בראשון לציון, נזק מכל מסגרת, וראה כיצד רק אמו נלחמת עליו כנגד כל הסיכויים. כיום, כשהוא מלווה אלפי משפחות ומשמש כקצין ביקור סדיד המציל נפשות, הוא חושף בראיון מרתק את הרגעים שעיצבו אותו: מהעסקה על האופנוע בגיל 16, דרך המשפט הצבאי שהפך לשיעור באמונה, ועד לבשורה המטלטלת על בנו 'אור ישראל' הסובל מתסמונת 'אנגלמן' ׀ סיפור על אהבה ללא תנאים, הקמת קהילה מאפס בשכונה החדשה של בני ברק, והחלטה נחרצת: ללכת עם הרבי עד הסוף

מנדי דיקטשין

כונת 'מתחם הסופרים', בני ברק.

רק לפני חצי שנה הגיעה משפחת דפנה לשכונה החדשה שהוקמה אך לאחרונה. כיוון שכך, טרם הייתה בה שום אחיזה חב"דית. אומנם התגוררו בשכונה החדשה מספר משפחות חב"דיות, אבל מבחינה קהילתית, לא היה מניין ולא בית כנסת. בכל שבת היו האברכים החב"דיים עומדים מחוץ לבתי כנסת אחרים, ומנסים לגרד עשרה אנשים למניין בנוסח חסידי חב"ד.

ממש לאחרונה נתקעה יתד ראשונית. בגן ילדים צנוע הוקם בית כנסת. המתפללים מתאספים שם בהתרגשות. הרב **אסף דפנה** והרב **שי אסף** שמרכזים את המאמצים, לבם גדוש ברגש של התרוממות הרוח. חצי שנה של פעילות נמרצת להקמת המניין, מראה פירות ראשוניים!

הסיפור של ההתחלה, לא היה פשוט; רווי ברגעים לא נעימים. "הגענו לשכונה לקראת ראש השנה תשפ"ו", מספר הרב אסף דפנה. "מבעוד מועד שכרנו מאחת הקהילות החסידיות בשכונה את בית הכנסת שלהם, לאחר שהם נסעו לאדמו"ר שלהם לראש השנה. כחמישים מתפללים התאספו ביום הראשון לתפילה, והכל הלך חלק. הבעיות החלו ביום השני של ראש השנה, כשניסינו לפתוח את ארון הקודש בעת התפילה, אלא שהארון לא נפתח. מדובר על מנגנון שדומה לכספת, והידיית פשוט לא נפתחה למרות כל המאמצים.

"הארון פשוט ננעל. כל הקהל עומד ומצפה, הש"ץ מוכן להתחיל את חזרת הש"ץ, אך אני עומד מול ארון סגור. הלב התכווץ: 'האם ארון הקודש של ראש השנה יהיה סגור? האם זה רמז לכך שהתפילות - ועוד בראש השנה - לא יתקבלו? מה

יגידו האנשים שהגיעו לראשונה להתפלל אצלנו? הרגשה לא נעימה, בלשון המעטה". בלית ברירה, הרב שי אסף, פעיל חב"די נמרץ בשכונה, הזדרז להשאל ספר תורה אחר מבית כנסת שכך. דקות של מתח, כשהקהל ממתין. ואז, ברגע שהספר השני נכנס לבית הכנסת, ארון הקודש שלנו נפתח בלי בעיה, כאילו לא היו בעיות קודם לכן. "אז הבנתי", אומר הרב אסף דפנה בנחרצות, "שהקב"ה סגר את הארון כדי שיהיו לנו שני ספרים. הוא לא סגר כדי לעצור אותנו, אלא כדי לדחוף אותנו קדימה".

הוא ממשיך להרהר בקול שקט: "בעצם, זה מה שהגלות עושה. הקב"ה מידי פעם מסתיר פנים לא כדי להרחיק אותנו, אלא כדי שנחפש, שנתאמץ לפתוח. בסוף זה תמיד נפתח... כאשר מתגברים על האתגר - מתרוממים ומגיעים לכפול ממה שהיה קודם לכן".

נשתי הספר סגרו שערים

הרב אסף דפנה הוא מרצה מבוקש ברחבי הארץ, מחנך שבנה שיטה שעוזרת למאות הורים ומשפיע שבונה בתקופה זו קהילה מאפס. אסף גדל בשכונת 'נווה חוף' בראשון לציון, שכונה השוכנת לחוף הים.

אביו, יצחק, היה בן ארבעים כשנולד אסף. כל חייו עבד בבנייה. "המוטו שלו היה: 'אל תתבטל, לך תעבוד'. זה מה שהטביע בי מגיל אפס". בשלב מסוים הוריו נפרדו, חזרו, שוב לא הסתדרו. הבית היה מסורתי "עושים קידוש, לא מדליקים אש בשבת - אבל מעבר לכך, הכול היה מותר". אסף היה הצעיר מבין שלושה ילדים ואחות. "הייתי ילד יחסית עצוב, שקעתי בתוך עצמי", הוא מספר בכנות.

בבית הספר לא היו מרוצים ממנו. "יש לו פוטנציאל", הוא מחקה בחיך את הביטוי הנדוש שחזר ונשנה בכל שיחת הורים.

"קחו אותו מכאן עכשיו ושהפוטנציאל יתגלה במקום אחר..." את שנות לימודיו ליוו המון מעשי חוצפה ובעיות אחרות. שיעורים שהוא פירק ומשמעת שהפר שוב ושוב. לא ייפלא אפוא ששום בית ספר תיכון לא הסכים לקבל אותו.

"ישבתי בבית כמה חודשים רחוק מהחברים", הוא נזכר. "שקוע בעצבות ודיכאון, עם תחושה קשה של ילד שאין לו כיוון".

ואז אמו פנינה לקחה את הדברים לידיים. "היא נלחמה בשבילי, התעקשה ולא ויתרה. בסוף הסכימו לקבל אותי למגמת החשמל בבית ספר אבני החושן. מהמאבק של אמי למדתי לקח חשוב לחיים - כשרואים משיהו נלחם עליך, זה עושה משהו בנפש שאי אפשר לתאר במילים. משהו מאמין בי. זה נותן עוצמות להתמודד עם אתגרי החיים. מה שנראה כנפילה, לפעמים זה הקרש הראשון של הקפיצה".

החיבור הראשון של אסף לחסידות חב"ד ולרבי הגיע כבר בגיל שלוש עשרה. חב"דניקים הגיעו לשכונה ועשו שיעורי תורה ופעילות של 'מסיבות שבת'. "משהו בי ניצת, אבל בתור ילד אתה לא יודע מה לעשות עם זה". בגיל שלוש עשרה כבר החל ללכת לבית הכנסת, שמר כמה מצוות, ואז בהשפעת הסביבה שיחרר את המעט שאחז בו.

בגיל שמונה עשרה, ממש לפני הגיוס, עזר לבנות בעצמו את בית הכנסת בשכונה. "יצקנו את היסודות ממש בידיים. אחד התושבים בשכונה החליט שהוא בונה בית כנסת; וכך בלי אישורים ובלי תכנונים מוקדמים החל בבניה כאשר אני זוכה ליצוק איתו את היסודות..."

הפריצה האמיתית לחיי התורה והמצוות הגיעה עם האופנוע.

בגיל שש עשרה אסף מצא את עצמו פונה לקדוש ברוך הוא בפניה שעדיין מצחיקה אותו: "בוא נעשה עסקה, אתה תעביר אותי טסט על האופנוע ואני אשמור שבת חודשיים". הוא נכנס לבחינה ובמהלכה עשה כל הטעויות האפשריות. "צעקתי על הטסטר. נכנסתי ב'אין כניסה' ואיבדתי שליטה - ובכל זאת עברתי..."

"הקדוש ברוך הוא הראה לי במוחש שזה ממש לא קשור אליי", הוא אומר. "הוא סייע לי במה שכל כך רציתי בניגוד לכל ההיגיון. זו היתה הגאולה האישית הראשונה שלי; הרגע שהבנתי שיש משהו שמנהל את הסיפור האישי שלי". החודשיים נגמרו אבל אסף המשיך לשמור שבת גם הלאה.

בכיתה י"א, חבר לא-דתי תפס אותו

פעילות בשכונה החדשה

הרב אסף בהתוועדות (בתמונה הימנית) ובשידור חי בקול ברמה (בתמונה השמאלית)

קראתי ולא יכולתי להפסיק. זה לא היה עוד פלפול, אלא עומק שחדר לנבכי הנפש; תורה של הרבי שפותחת חלון ומראה לך מה באמת קורה בחיים שלך עצמך. פתאום הצבא, השמירות, כל מה שעברתי בחיים, הכל קיבל משמעות אחרת. אמנם כבר הכרתי את הדמות של הרבי, אבל לא הכרתי עד אז את התורה שלו. כשנחשפתי אמרתי: 'וואו!'

אחרי הצבא ביקר אצל חבר שלמד בישיבת 'תומכי תמימים' ברמת אביב. הוא הרגיש שזה המקום שאליו הוא צריך ללכת. מה שתפס אותו במיוחד, היו השיעורים של הרב גולדברג, שיעורי תניא שדיברו אל הנשמה ממש, "הנשמה נדלקה. משהו מבפנים אמר 'זה הכיוון הנכון, הגעת ותישאר כאן'".

בהתוועדות שהתקיימה הוא שמע דיבורים שסגרו אותו סופית. "הרגשתי את הרבי חזק, ממש חשתי את נוכחותו. אמרתי לעצמי: אני הולך עם הרבי עד הסוף, לא חצי דרך אלא עד הסוף".

בתוך מספר חודשים חל באסף שינוי מוחלט. הוא שינה תסרוקת, החל לגדל זקן, ועבר ללבוש חב"די מלא. העולם הפנימי שלו הסתדר מחדש סביב ציר אחד ברור.

צמיחה אחרי זריעה

בקיץ תשס"ח נשא לאשה את סוליקה שולמית, בתו של ר' חנניה קורקוס, שליח הרבי בשיכון ה' בבני ברק. לאחר החתונה למד שנה בכלל בכפר חב"ד, וגם שם זכה לסגור מעגל מעניין.

"פעם הגיעו שני חיילים לבניין 770 של כפר חב"ד בו שוכן הכולל בו למדתי. ניגשתי לאחד מהם ושאלתי: הנחת תפילין? הוא השיב בחיוב. בדיוק אז ניגש אלי החייל השני, קצין חובש כיפה ואמר לי: 'בגללך

כאשר עלה למשפט, לא רק שלא הסתיר את ההירדמות, אלא סיפר למפקד פרטים נוספים שהמפקד עצמו כלל לא ידע. האמת המלאה הייתה חמורה בהרבה. כעונש הוא קיבל חודש של ריתוק לבסיס!

"הייתי בהלם", נזכר אסף. "רצתי לבית הכנסת ואמרתי לקדוש ברוך הוא: עשינו הסכם! עמדתי בתנאי שלי ודיברתי אמת, וכעת איפה אתה? כמה שעות לאחר מכן, מסיבה שלגמרי לא קשורה, שלחו אותי לעשרה ימי חופשה, ואחר כך עוד חופשה. "סך הכל הייתי בבית כמעט חודש, כשהריתוק כולו התאדה. או אז הבנתי שהקדוש ברוך הוא לא עובד בדרכים שאתה מצפה להן, אבל הוא עובד, תמיד עובד.

"עם הזמן הרגשתי כאילו קשר חזק ואישי נוצר ביני לבין אבי שבשמים".

ועוד סיפור מהצבא שהראה לו מהי השגחה פרטית: "עמדנו במחסום בג'נין, בתקופה יחסית שקטה, ולכן לא שמרנו כמו שצריך, אפילו קצת זלזלנו בבדיקות ובדריכות המתבקשת. פתאום מגיע אלינו המפקד בג'יפ, פניו חיוורות. 'אתם לא יודעים איזה נס קרה לכם', אמר. 'נסעתי לכיוון שלכם ופתאום ראיתי רכב יוצא מהשיירה, 200-300 מטר מכך, עם נשקים שלופים. אם לא הייתי מגיע בדיוק באותה דקה, הוא היה מגיע למחסום שלכם'. הרב דפנה ממשך ומספר: "ה' שומר עלינו, וראיתי את זה פעם אחרי פעם, השגחה מדויקת".

דווקא שם, בצבא עם כל הטרדות והעבודה הקשה, הוא הכיר את האוצר הבלום של 'ליקוטי שיחות'.

"הייתי בבית הכנסת וראיתי כרך של 'ליקוטי שיחות'. פתחתי שיחה אחת שעד היום אני זוכר את תוכנה. זו שיחה שעוסקת במהות הפנימית של יוסף ואחיו.

מברך בשקט בעודו מכסה את ראשו בידו כדי שאיש לא יראה, מתבייש בעצמו. "מה אתה מתבייש?" התפלא החבר. "אם אתה מרגיש שאתה רוצה לברך, פשוט תשים כיפה!" למחרת הוא בא לבית הספר עם כיפה על ראשו.

זה לא עבר חלק. "המנהלת צעקה עליי", הוא נזכר. "היא חשבה שזה עוד תעלול או פרובוקציה שלי; אבל כשאתה עומד על משהו אמיתי אתה מקבל תוקף מבפנים שלא ידעת שיש לך. לא ויתרתי והמשכתי. בהמשך סחפתי אחרי עוד כמה מבני הכיתה שהתחזקו. החל מעין גל של חזרה בתשובה; שמנו שלטים בכיתה של משפטי חיזוק ועשינו דברים שהרגיזו את המערכת. "מהרגע ההוא למדתי: שכשיהודי קם ועומד באמת, גם אחרים מתעוררים. האחד מדליק אור ואחרים מתחברים".

"דיבוננו של עולם, אני עושה איתך תנאי..."

את שירותו הצבאי עשה אסף בחטיבת הנח"ל, ונזרק באחת לחיים של שדה ולחימה. "היה לי קשה מאוד", הוא מודה. "ילד שגדל נח, ללא מחויבות, נשלח פתאום לאטמוספירה אחרת לגמרי. הייתה לי בהתחלה שבירה אישית גדולה. הרגשתי שאני לא צריך להיות שם". אבל הוא למד שם שיעור נוסף שאחר כך עיצב את כל חייו: "דווקא כשאתה נשבר, אתה פתוח, וכשאתה פתוח - אתה מקבל".

פעם אחת, בשמירה הוא וחברו נרדמו. הם נתפסו והועמדו לדין צבאי. חברו יעץ לו לשקר, אבל אסף הביט בו ואמר: "אני לא משקר". בליבו הוא פנה לקדוש ברוך הוא ועשה איתו תנאי חדש: "אני אומר את כל האמת, ואתה תוציא אותי מזה".

חזרתי בתשובה! הייתי איתך בצבא. למדנו כמה דקות תורה ומזה נתפסתי, ואחר כך המשכתי לבד".
הרב דפנה מנענע בראשו. "כל זרע שאתה זורע, אתה לא יודע איפה יצמח ומתי. אבל חזקה על תעמולה שאינה חוזרת ריקם".

תחום החינוך החל 'לבעור'

העבודה הראשונה שלו בתחום החינוך הייתה לאחר שסיים את לימודיו בכולל. הוא ביקש אחר עבודה מתאימה והתפלל לה' שיעזור לו למצוא עבודה. "לא עברה דקה מאז שסיימתי לדבר עם הקב"ה, קיבלתי שיחת טלפון. על הקו חבר שאמר לי שמחפשים מדריך לשיבה של נוער מאתגר.

"הצלחה רבה לא הייתה לי בעבודה זו, וכעבור חודש הבנתי שזה לא בשבילי, אבל משהו נדלק בתוכי. ניתן לומר שבחודש הזה נכנס לי בנשמה הבערה הפנימית של חינוך. הבנתי שזה הדבר שאני רוצה לעשות בחיים. כבר ידעתי שבשביל עבודה רצינית ואמיתית בחינוך צריך כלים, כך נרשמתי ללימודי חינוך והוראה במכללה. לאחר מכן התחלתי לעבוד בתלמוד תורה 'צמח צדק' בפתח תקווה".

ההתחלה לא הייתה קלה. הוא די סבל בהתחלה. "אפשר לומר שהילדים חינוכו אותי, יותר ממה שחינכתי אותם", הוא צוחק.

בחמש השנים הבאות, המשיך להשתלם בתחום החינוך בקורסים מקצועיים, הכיר שיטות חדשות, ונצנצה בו הכרה עמוקה שהרבה מהבעיות של הילדים נובעות מצרכים שלא מולאו, צרכים נפשיים כמו: הערכה עצמית, שייכות, הנאה.

"חלחלה בי התובנה החינוכית, כי ברגע שאבין מה הילד צריך ותיתן לו זאת, הוא יפסיק להילחם בך. כשהתחלתי לעבוד בכיוון הזה, ראיתי פלאות! ילדים קשים ביותר, שינו התנהגות לחלוטין".

אחרי חמש שנים בת"ת חב"ד בפתח תקווה עבר ר' אסף לעבוד בבית ספר חב"ד לקירוב בכפר סבא, עם ילדים מבתי שאינם שומרי תורה ומצוות. "זה היה מאתגר יותר, אבל מתגמל נפשית ורגשית הרבה יותר. קיבלתי כיתות מורכבות, והסיפוק הגדול היה בסוף השנה, כשהילדים בכו וביקשו שאמשיך ללמד אותם שנה נוספת. היו ילדים שהרמתי ממקומות קשים. כי כשאתה מצליח למלא לילד את הצורך האמיתי שחסר לו, הוא פותח בפניך את הלב".

ואז הגיעה הקורונה! שיעורי זום,

ניתוקים מסדר היום וכו'. אסף חש שהוא צריך ריענון בעבודה החינוכית, והרגיש שמשוה צריך להשתנות.

באותם ימים פגש חבר שעבד בתור קב"ס (קצין ביקור סדיר). "שאלתי אותו: מה זה בדיוק? הוא אמר לי בשתי מילים: 'מצילים נפשות'. התחלתי להתעניין והתברר לי שמדובר בעבודה עם המקרים החינוכיים הקשים ביותר; ילדים שכלל לא טורחים להגיע לבית הספר, בסגנון 'הבן החמישיל' של ליל הסדר. זה אתגר אותי, והגשתי מועמדות להיות קב"ס בעיריית פתח תקווה - והתקבלתי לעבודה.

"בשש שנים האחרונות אני עובד כקב"ס ופוגש סיפורים שלא ניתן לספר. ילד שלא מגיע לבית ספר, זה רק הסימפטום, ובעצם הבעיה בבית תמיד עמוקה ושורשית יותר. הרבי מלך המשיח אומר שכל יהודי הוא עולם ומלואו. כל ילד שאתה מחזיר למסלול, אתה מחזיר עולם למסלולו. כל בית שאתה מייצב, אתה בונה לבנה של הגאולה. זו לא רק מטאפורה".

'אור ישראל' שינה את החיים

דווקא כשמסלול חייו של ר' אסף דפנה מסתדר, הגיע לביתם הטלטול האמיתי, האירוע שמחלק את חייהם ל'לפני' ו'אחרי'. לפני שמונה וחצי שנים נולד להם בנם השישי 'אור ישראל'.

"שמות כידוע לא ניתנים במקרה, אלא מעין נבואה קטנה שורה על ההורים בזמן בחירת השם", הוא אומר בשקט. "בחרנו לו שם שמראה שהילד הזה יביא לנו הרבה אור, ולעם ישראל כולו. לא ידענו אז כמה עמוק ורב-משמעות השם הזה".

אור ישראל נולד במשקל תקין והכל נראה בסדר. ילד שמח ויפה, ילד רגיל לכאורה. אבל לאט לאט החלו הסימנים המחשידים. אור ישראל לא אכל טוב. הוא ירד במשקל בצורה מדאיגה. "אשתי לקחה אותו לפיזיותרפיסטית שהספיק לה דקות ספורות כדי לשלוח אותו מיידית לניורולוג: "בחיים לא ראיתי כאלה תנועות", אמרה לה.

ואז הגיעה שיחת הטלפון מהמחלקה הניורולוגית בבית הרפואה 'שיבא'. "כשמתקשרת אליך ניורולוגית ואומרת: 'תבוא, אנחנו צריכים לדבר', אתה כבר מבין שמשוה לא פשוט מתרחש.

"הגענו לשיחה ברגשות מעורבים. מנהלת המחלקה ד"ר רוטשילד אמרה בשקט: "לבן שלכם חסר חלק מגן מסוים, קוראים לזה 'תסמונת אנגלמן', זה אירוע

נדיר, לא קשור לגנטיקה ולא עובר במשפחה, אלא אירוע שפשוט קורה..."

"לקחתי את זה מאוד קשה. ממש התאבלתי. הבנתי שאני נכנס עכשיו לחיים אחרים לגמרי, שנגדל ילד שאיני יודע אם יילך, אם ידבר, אם יהיה פעם עצמאי, אם אי פעם בכלל יאמר 'אבא'. אתה מגדל בן שישי, כבר מנוסה בגידול ילדים, כבר יודע מה לצפות - ופתאום אתה לא יודע כלום..."

ככל שאור ישראל גדל, הדברים נהיו קשים יותר. צריך להאכיל אותו, להרים אותו, לקלח אותו. לשמור עליו בלילה, כי הוא מסכן את עצמו. הכל מצריך ציוד מיוחד ומוגן. "פעם הוא פתח את הברזים בבית והציף אותו".

ובתוך כל הסיפור הזה הגיעו הרגעים הקטנים שהיו גדולים.

היה זה כשאור ישראל הגיע לגיל שלוש: "באתי לנעול לו נעל והוא הושיט את הרגל. כמעט התעלפתי. עד אז הוא לא תקשר איתנו כלל. הושתת הרגל שלו הייתה עבורנו כמו הר שזז פתאום... בגיל שש אשתי שלחה לי סרטון בלי הכנה; פתחתי אותו ולא האמנתי למראה עיניי - הילד הולך..."

במלחמה האחרונה 12 הימים, שוב פעם היינו בבית. מסגרות החינוך המיוחד בוטלו. מתנדבות צדיקות מבני ברק החליטו על דעת עצמן לפתוח מסגרת לילדים מיוחדים. לקחתי את אור ישראל לכמה שעות למקלט של המתנדבות, ואני רואה כמות גדולה של ילדים מיוחדים שהובאו למקום על ידי הוריהם (כשמונים ילדים מכל רחבי העיר השתתפו באותה פעילות).

לא יכולתי להתאפק והתחלתי לבכות. אני יודע כמה זה קשה ומורכב להחזיק בבית ילד עם צרכים מיוחדים; עלו בי רגשות רחמים על ההורים, על הילדים וגם על עצמי. ופתאום הכתה בי מחשבה חריפה, "וכי אתה יותר רחמן מהקב"ה?!". המחשבה הזו איפסה אותי והבנתי שאני לא מבין כלום, ובעל הרחמים יודע מה הוא עושה.

השיעור הגדול שאור ישראל לימד אותי ואת כל בני המשפחה, הוא ללמוד להודות על הדברים הפשוטים ולא לקחת שום דבר כמובן מאליו. למדנו עוד, שלא חייבים מילים כדי להבין את הילד שלך; "כשהלב והנשמה מדברים - אין צורך במילים".

"גם בשולחן שבת זה לא פשוט", הוא אומר. "אור ישראל יושב ומושך את כל השולחן, וצריך להשגיח עליו ובמקביל להאכיל אותו. מצד שני, הוא תמיד שמח ומאושר. ילד יפה שכולם אוהבים, שתמיד

בזמן אמת. גנת הסכימה להשאל את הגן שלה בשבתות. כעת היה צריך אישורים מהמחלקה, אישורים מהעירייה, בלי גיבוי מראש העיר שבתחילה לא רצה לשמוע מהם, "אבל בסופו של דבר עשינו אותו הסכם, וראיתי שה' מנהל כל פרט".

היום ישנם כשמונים מתפללים קבועים בכל שבת. "זה לא הגיוני!", הוא אומר. "בחצי שנה הגענו מאפס לשמונים".

בנוסף לזה נפתחו בשכונה החדשה שיעורי תניא שבועיים, עלון מקומי, ופעילות עם ילדים. "בכינוס ילדים שהתקיים בחנוכה האחרון, השתתפו כ-300 ילדים".

התוכניות לעתיד, הן רבות: "יהיה גן ילדים ומוסדות נוספים", הוא מבטיח.

למרות שמדובר בעיר בני ברק, הרי שגם בענייני בשורת הגאולה והגואל, ר' אסף לא מסתיר ולא מתנצל. "אנחנו מכריזים 'יחיל' בבית הכנסת החדש, מדברים על משיח וגאולה בהתוועדויות ובשיעורים.

"למרות שאני בבני ברק, שזה לא בדיק הקהל הכי אוהד לקו הזה, אבל כל מי שבא להתפלל אצלנו, יודע לאן הוא נכנס. האמת נושא האמונה ברבי ובגאולה מונח על השולחן, בנועם ובדרך טובה. כשאנשים מרגישים שמדברים אליהם אמת, הם מגיעים. כי אנשים רעבים לאמת!".

בסוף הפגישה, כשהקפה בכוס כבר כמעט תם, שאלתי את הרב דפנה: מה הוא רוצה שכל הורה ייקח מהדרך שלו?

הוא שתק לרגע. המחשבות התגלגלו למקום אחר, אולי לנווה חוף שבראשון לציון, אולי לאמא שנלחמה על נפש בנה כשאף בית ספר לא רצה בו. אולי לאור ישראל שיושב מאחוריו ומושך את מפת השולחן.

"תנו לילדים שלכם את ההרגשה שאתם תמיד שם בשבילם ותמיד תהיו שם!", הוא אומר בפסקנות. "לא משנה באיזה מצב, באיזה שלב, באיזו התנהגות ובאיזו בחינה שהם נכשלו. זה מה שאמא שלי עשתה לי. עברו מאז עשרות שנים ועדיין זה מלווה אותי!".

"אהבה בלי תנאים אין פירושה שאתה מסכים לכל מה שהילד עושה, אלא זה שהוא יודע היטב שאתה שם בשבילו לתמיד; זה בונה ערך עצמי שלא תלוי בסביבה, לא תלוי בציונים, לא תלוי בהצלחות. אם הילד שלך מרגיש שיש לו גב בבית, הוא לא יחפש בחוץ. וגם אם בכל זאת ינסה לחפש בחוץ, הוא תמיד יחזור הביתה, אליך!".

הצטרפות לקבוצות הוואטסאפ ולקבלת טיפים בחינם בנושאי חינוך: 054-7946467

אני מאמין שנשמות כמו של אור ישראל יורדות לעולם רגע לפני הגאולה

"נשמתקשרת אליך" נירולוגית ואומרת: 'תבוא, אנחנו צריכים לדבר', אתה כבר מבין שמהו לא פשוט מתרחש. "הגענו לשיחה ברגשות מעורבים..."

פרס על הצלחה. זה הבסיס וכלי הבסיס הזה שום דבר אחר לא יציב".

שכונה חדשה, התחלה חדשה

לפני כחצי שנה זכתה משפחת דפנה להיכנס לדירה החדשה במתחם הסופרים בשוליה הצפוניים של העיר בני ברק. "הגעתי לשם אחרי 18 שנה של חיים ותפילות בשיכון ה' בבני ברק, שם גם שימשתי כמשפיע, עטוף בקהילה חמה ומגובשת, ופתאום אני מגיע למקום שאין בו כלום", הוא מספר.

"כתבתי לרבי, ודרך ה'אגרות קודש' קיבלתי תשובה ממנה הבנתי שבקרוב יהיה בית כנסת חב"ד. את המסר הזה קיבל בשלושה מכתבים שונים, שלוש תשובות באותו כיוון.

ואז עברו חברי הקהילה הקטנה והמתגבשת מסע ביורוקרטי שהתיש אותם

מרים את האווירה בחדר. הילדים שלנו נהיו יותר רגישים מאז, יותר מבינים. וגם אני למדתי להיות נוכח. לא לברוח מהקושי".

ואז אומר משהו שמפתיע: "אני מאמין שנשמות כמו של אור ישראל יורדות לעולם רגע לפני הגאולה; הן כמו שגרירים שמגיעים לפני הממשלה. אנחנו זכינו לגדל אחת מהן. זה לא ניחום עצמי, אני באמת מאמין בזה", הוא אומר לי ומביט בי ישר בעיניים.

אבוי לסמכות בלי אהבה וחיבור

וכך מתוך הכאב צמחה שיטה טיפולית. מתוך ה"לא יכול" צמח "אפשר אחרת".

הרב דפנה הבין שהאתגר של אור ישראל מאיים לבלוע לא רק אותו, אלא את הבית כולו. "הבנתי שאם אשחרר ולא אשקיע, הבית יגיע למקום לא טוב. אור ישראל תופס הרבה אנרגיות, זמן וכוחות, והבית החל לשלם מחיר כבד. הבנו שחייבים להשקיע יותר. לקחנו כל ילד בנפרד, השקענו ונתנו זמן אמיתי, לא רק שאריות... לפני שלוש שנים פתח ר' אסף דפנה קבוצת וואטסאפ למורים ומחנכים. "נתתי טיפ אחד, ועוד אחד, וברבות הימים הקבוצה גדלה. מורים שיתפו גם הורים, והורים הביאו הורים נוספים. פתאום ראיתי שיש לזה ביקוש וכי אנשים רעבים לאמת פשוטה ומעשית".

היום ישנם אלפי הורים שחברים בכמה קבוצות שלו, לצד סדנאות וקבוצות ליווי בתוכניות יחודיות.

"הדור הזה מתמודד עם דברים שלא היו מעולם", הוא אומר. "ילדים רואים ברשתות דברים שלא ראו ילדים בכל הדורות. חוזרים הביתה, ואם הבית לא יציב ולא חם, הם נופלים. אם ההורים לא נמצאים עבורם באמת, הם מחפשים את הנוכחות בחוץ. זה מעגל שלילי שלא עוצר עד שלא נוקטים פעולה מודעת לעצור אותו".

השיטה שגיבש ר' אסף היא "שיטת 6 השלבים להורות ברמה אחרת". הוא מונה שישה שלבים: נוכחות, מוח שליט על הלב, חיבור, אהבה, סמכות, תקשורת.

"כולם מדברים על סמכות, אבל אני בכוונה לא מתחיל משם. סמכות בלי אהבה וחיבור לפניך, זה שמאל דוחה בלי ימין מקרבת. זה לא חינוך, זו שבירה". הוא עוצר, ומוסיף בכובד ראש: "שמעתי אמא שאמרה לי על הבן שלה: 'הוא לא לומד, איך אני יכולה לאהוב אותו?' זה משפט שהחריד אותי. אהבה צריכה להגיע בלי תנאים ולא